

Arrest

nr. 82 450 van 5 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 15 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 29 november 2009 het Rijk binnen en diende op 30 november 2009 een asielaanvraag in. Op 13 januari 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Bengaal afkomstig uit Mizibari te Chandpur in Bangladesh. U had een zaak in tweedehandskieren. In 2006 bekeerde u zich tot het ahmadi geloof nadat u overtuigd werd van de positieve punten van het ahmadi geloof. Uw vrouw (O.V. 6.537.534) bekeerde zich samen met u. In uw dorp waren uw vrouw en u de enige twee ahmadi's. In het begin bad u enkel thuis en trok u

enkel naar de moskee wanneer dat de soenitische moslims weg waren. Vanaf 2008 begon u uw geloof meer publiek te belijden. U maakte propaganda voor uw ahmadi geloof en probeerde andere mensen te overtuigen om ook ahmadi te worden. Vanaf dat moment werd u lastig gevallen door meer radicale soenitische moslims omdat u ahmadi bent en omdat u het ahmadi geloof promoveert. Men gooide stenen naar u en uw zoon werd niet toegelaten op school. In juli of juni had u voor het laatst problemen met deze mensen. Het waren steeds dezelfde mensen die u bedreigden. Ze zeiden dat men u zou vermoorden indien u naar de politie zou gaan. Om die reden diende u geen klacht in tegen uw belagers. In oktober 2009 besloot u uiteindelijk om Bangladesh te verlaten omdat u de problemen omwille van uw geloof beu was. Op 10 oktober 2010 ging u samen met uw vrouw en zoon aan boord van een schip in de haven van Chittagong. U zat ongeveer drie weken op die boot. Daarna nam u nog twee bussen en een trein vooraleer u in België aankwam op 29 november 2009. Op 30 november 2009 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een bewijs van uw lidmaatschap bij de ahmadi gemeenschap, de geboorteakte van uw vrouw, uw zoon en uzelf, en documenten met betrekking tot uw huwelijk.

B. Motivering

Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw verklaring dat u deel uitmaakt van het Ahmadiyya geloof, ook Qadiani genoemd (blauwe map, punt 1), en omwille daarvan problemen kreeg in Bangladesh. Ten eerste, is het document dat uw lidmaatschap bij de Ahmadiyya gemeenschap moet aantonen vals. Dit wordt bevestigd door de Ahmadiyya gemeenschap in Bangladesh (blauwe map, punt 2).

Ten tweede, is uw relaas tegenstrijdig met het relaas van uw vrouw (O.V. 6.537.534). U verklaart dat u geen Ahmadi bent van bij de geboorte en dat u zich bekeerde in 2006. Uw familie maakt dus ook geen deel uit van het Ahmadiyya geloof (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Volgens uw verklaring volgde uw vrouw u en bekeerde zij zich op hetzelfde moment als u (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Deze verklaringen zijn tegenstrijdig met de verklaringen van uw vrouw over jullie geloof. Uw vrouw verklaart dat ze zich niet bekeerde tot het Qadiani geloof, maar dat ze geboren werd als Qadiani, net zoals haar ouders. Volgens uw vrouw zijn ook u en uw familie Qadiani van geboorte. Wanneer uw vrouw gevraagd wordt hoe ze weet dat u en uw familie Ahmadi zijn, antwoordt ze dat ze u en uw familie sinds jullie huwelijk altijd het Qadiani geloof heeft zien volgen (O.V. 6.537.534, p. 2-4). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig.

Ten derde, is uw kennis over het Ahmadiyya geloof slechts elementair. U weet dat Ghulam Ahmad de stichter is van het Ahmadiyya geloof en u kent zijn geboorte- en overlijdensdatum, maar desondanks kan u geen verdere informatie geven over Ghulam Ahmad: u weet niet dat Ghulam Ahmad begraven werd in Qadian (blauwe map, punt 4), terwijl deze stad ook de geboorteplaats van Ghulam Ahmad is (blauwe map, punt 3) en een zeker belang kent binnen de Ahmadiyya gemeenschap gezien de naam Qadiani afgeleid is van Qadian, u weet niet of Ghulam Ahmad een familie had, u weet niet wat het beroep was van Ghulam Ahmad en u kan verder niets vertellen over Ghulam Ahmad (zie gehoorverslag CGVS, p. 6-7). U kent de leuze niet van de Ahmadiyya gemeenschap (blauwe map, punt 1). U hebt geen idee wat de visie is van de Ahmadiyya gemeenschap op het leven en de dood van Jezus Christus (blauwe map, punt 3), terwijl dit een specifiek onderdeel is van het Ahmadiyya geloof dat sterk verschilt van andere visies op het leven en de dood van Jezus Christus (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U weet niet hoe het initiatieritueel noemt om Ahmadi te worden, terwijl u verklaart dat u zich in 2006 bekeerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 8), en u bent vaag over de redenen waarom u Ahmadi bent geworden (zie gehoorverslag CGVS, p. 4-5 en p. 12). Bovendien is het merkwaardig dat u al ongeveer twee jaar in België bent en nog geen andere Ahmadi's of Ahmadi organisaties kent (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Het feit dat u dit nog steeds niet uitgezocht hebt is een teken van desinteresse en ondermijnt uw profiel (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). De optelsom van deze elementen maakt uw verklaring dat u Ahmadi bent ongeloofwaardig.

Bijgevolg hebt u het CGVS op geen enkele manier te weten overtuigen van uw bewering dat u problemen hebt in Bangladesh omwille van uw geloof. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

Overige documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin kunnen ombuigen. Uw identiteit, herkomst en het huwelijk met uw vrouw worden niet in twijfel getrokken. Het CGVS is op de hoogte van de algemene situatie in Bangladesh.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op een schending van de “*artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen*”. Verzoeker verwijst en citeert verder bepaalde paragrafen uit de “*Guide des Procédures*” van het UNHCR alsook uit een “*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*” van het UNHCR.

2.3. De aangevoerde schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet mist juridische grondslag aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen. De schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet kan aldus niet dienstig worden aangevoerd.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan

ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.7. Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). Een nota over de bewijslast van het UNHCR strekt enkel als aanbeveling.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Het asielrelaas is geheel gesteund op verzoekers beweerde lidmaatschap van de Ahmadiyya gemeenschap. Hij legde een attest neer van deze gemeenschap en betoogt dat de heer M. R. dit stuk niet dienstig heeft onderzocht nu hij aangeeft dat hij op basis van de kopie of scan die hij ontvangen heeft op het eerste zicht de authenticiteit niet kan bevestigen, dat uit het administratief dossier niet blijkt op welke manier de kopie of scan werd overgemaakt en of dit wel een duidelijk leesbare kopie was. Verder geeft de heer M. R. aan dat hij er de registers op zou naslaan en hij hierover nog uitsluitel zou geven. Wat dit nazicht heeft opgeleverd, blijkt echter niet uit het administratief dossier. Het is evenmin duidelijk of het Commissariaat-generaal zelfs maar de moeite heeft genomen dit bericht af te wachten. Verzoeker meent dat deze informatie nochtans essentieel is om tot een besluit te kunnen komen en benadrukt dat een dergelijke oppervlakkige beoordeling van het document niet kan volstaan om tot de ongelooftwaardigheid te besluiten.

Uit het administratief dossier blijkt dat de beoordeling van de Dhr. M. R., nationaal Emir van de *Ahmadiyya Muslim Jamat Bangladesh* (Dhaka), voldoende duidelijk is en hij op basis van een kopie nuttige opmerkingen kon geven over de authenticiteit van dit stuk. Immers hij stelt als volgt: *"Thanks for your enquiry. Our final reply will come after physical verification. But presently I find that it is a false doc. The stamp is fabricated – not ours. The signature is not also genuine. I have to see our register for such a name. You will get final answer in two days."* (map, punt 2). Reeds uit een lezing van verzoekers aangebrachte attest kon blijken dat dit voorzien was van een gefabriceerde, foutieve stempel en een vervalste handtekening. Verzoeker kan bezwaarlijk menen dat dhr. M. R. niet in staat zou zijn, zij het op eerste zicht, om finaal vast te stellen dat zijn eigen handtekening op het attest vervalst was. Derhalve moeten deze conclusies van dhr. M. R. als vaststaand worden beschouwd. Verzoeker heeft dus minstens op dit punt fraude gepleegd. Wat betreft de gebruikte naam, stelt dhr. M. R. dat hij dit dient op te zoeken. Bij gebrek aan uitsluitel hieromtrent kan niet worden verifieerd of verzoekers naam al dan niet in de registers staat, doch dit doet geen afbreuk aan het feit dat het document vals werd bevonden omwille van een gefabriceerde stempel en vervalste handtekening. Uit de loutere mogelijkheid tot verificatie, de afwezigheid van opmerkingen hieromtrent en de duidelijke conclusies van dhr. R. M., blijkt daarenboven onomstotelijk dit een leesbaar document was. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335). Het CGVS is dus niet verplicht om deze communicatie verder op te volgen, integendeel het staat verzoeker vrij zijn eigen bewijsvoering te organiseren en desgevallend aan te tonen dat zijn naam wel degelijk voorkomt op een dergelijke lijst. Verweerder verwijst in deze terecht naar de aan de verweernota toegevoegde informatie inzake de wijdverspreide circulatie in Bangladesh van (ver)vals(t)e documenten. Verzoeker gaat er in deze eveneens aan voorbij dat het niet volstaat louter documenten neer te leggen maar dat hij tevens aannemelijk moet maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Documenten zijn daarbij slechts één element in de beraadslaging en dienen om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas wat, zoals hieronder blijkt, *in casu* niet het geval is.

3.2. Verzoeker verklaart thans dat hij en zijn echtgenote inderdaad van thuis uit en dus sinds hun geboorte Qadiani zijn. Zij hebben hun geloof echter nooit bewust beleefd en hebben slechts in 2006 samen de stap gezet werkelijk hun geloof te praktiseren en zich actief in te zetten voor het uitdragen van hun geloof.

3.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non*.

3.2.2. Uit het gehoorverslag blijkt immers overduidelijk dat verzoeker heeft gesteld dat zowel hij als zijn echtgenote bekeerd zijn in 2006 en dat hij niet uit een Ahmadi-familie komt (*"Hoe bent u Ahmadi geworden? Van bij de geboorte omdat uw ouders ook Ahmadi waren? Of later?" "Ik was geen Ahmadi van bij de geboorte. Ik heb me bekeerd."* *"Je familie is geen Ahmadi?" "Neen."* *"Hoe was hun reactie toen u een Ahmadi werd?" "Op dat moment waren mijn boer en zus al dood. Mijn ouders waren niet blij. Ik had veel problemen door die bekering."* *"Wanneer hebt u zich bekeerd?" "Een drie tot vier jaar geleden. In 2006."* *"Waarom hebt u zich bekeerd?" "Ik was een normale mens. Maar iemand heeft me overtuigd. Ik zag dat ze heel eerlijk waren. Ze bidden ook zoals andere moslims."* (...) *"Heeft uw vrouw zich toen ook bekeerd?" "Ja, op hetzelfde moment. Omdat ik me bekeerde. Zij heeft me gevolgd."* *"Heeft u nog andere familie die Ahmadi zijn?" "Neen."*, gehoorverslag p. 4-5, zie tevens p. 11 en p. 12). Zijn echtgenote verklaarde daarentegen dat zij beiden als Ahmadi geboren zijn, evenals hun respectieve families (*"Hebt u zich ook bekeerd tot het Ahmadi geloof?" "Ja, ik werd ook Qadiani."* *"U werd Ahmadi omdat uw man beslist had om zich te bekeren?" "Ik heb me niet bekeerd. Ik werd geboren als een Qadiani."* *"En uw man heeft zich later pas bekeerd tot Qadiani of Ahmadi?" "Mijn man was Qadiani. Hij heeft zich nooit bekeerd."* (...) *"Als u zelf Qadiani Ahmadi bent van geboorte, dan is uw familie dat ook?" "Ja. Ik werd zo geboren. Mijn ouders ook, maar ze zijn dood. Ik heb geen familie meer."* (...) *"Bent u zeker dat uw man Ahmadi is sinds geboorte? Want uw man verklaart hier dat hij zich bekeerde tot het Ahmadi geloof sinds 2006?" "Zover ik weet was mijn man geboren als Qadiani en heeft hij zich nooit bekeerd. (...)" "Dus zijn ouders en familie waren ook Ahmadi's?" "Ja, natuurlijk."* *"En hoe weet u dat? Gaat u af op uw ervaring? Zag u dit en deden ze allerlei praktijken die Ahmadi zijn? Of heeft uw man dat gewoon gezegd?" "Sinds ik met hem getrouwd was zag ik altijd dat hij en zijn familie het Qadiani geloof volgden"*, gehoorverslag S.B. p. 2, 3, 4). Hieruit kan enkel blijken dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote schromelijk tegenstrijdig zijn en dat verzoekers poging tot het verzoenen van deze tegenstrijdigheden duidelijk na *post-factum* reflectie tot stand is gekomen en geenszins kan worden aanvaard. Verzoekers bewering dat hij de eerste vraag over zijn geloof verkeerd begrepen heeft en dan in die lijn verder is blijven antwoorden, kan slechts bijkomend wijzen op het verzonnen karakter van zijn verklaringen die geenszins steunen op waarachtige ervaringen en belevingen.

Verzoeker poogt voorts zijn asielaanvraag in overeenstemming te brengen met de bevindingen van het Commissariaat-generaal. Zijn bewering dat hem nooit letterlijk gevraagd werd of hij voor 2006 geen Ahmadi zou zijn geweest, is flagrant strijdig met zijn verklaringen in het CGVS-verhoorverslag. Ook zijn toelichtingen inzake zijn elementaire onwetendheden kunnen niet overtuigen. Immers al was verzoeker sinds zijn geboorte Ahmadi dan nog had hij een minimale kennis moeten hebben over het initiatieritueel indien hij daadwerkelijk en actief deel uitmaakte van een geloofsgemeenschap. Echter verzoeker stelt dat men geen initiatieritueel moet volgen om Ahmadi te worden en hij blijft vaag over de redenen waarom hij Ahmadi is geworden (gehoorverslag p. 6, 7, 8).

Evenmin kan gevolgd worden dat verzoeker wel degelijk informatie kon geven over essentiële elementen van het Ahmadiyya geloof en dat het Commissariaat-generaal een paar details heeft uitgekozen om hem te ondervragen over zijn geloof, die voor het Commissariaat-generaal misschien essentieel leken, maar in de dagdagelijkse beleving van het Ahmadi helemaal niet van belang zijn. Immers verzoeker kan geen nadere informatie verschaffen over de leider van zijn geloof, Ghulam Ahmad, tenzij zijn geboorte- en overlijdensdatum en dat hij de stichter is van het Ahmadiyya geloof. Verzoeker kent geen andere Ahmadiyya gemeenschappen noch de eventuele verschillen met deze andere takken van de Ahmadiyya. Hij kent noch de leuze van de Ahmadiyya gemeenschap, noch de

visie van deze gemeenschap op het leven en de dood van Jezus Christus, noch hoe een lokale leider binnen de Ahmadi gemeenschap heet, noch kaliefen. Van een asielzoeker die beweert nood te hebben aan internationale bescherming, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij zijn bekering tot het Ahmadiyya geloof ook aannemelijk kan maken. Niet alleen zijn verzoekers verklaringen dienaangaande ernstig strijdig met die van zijn echtgenote, verzoeker kan zijn onwetendheid geenszins toelichten. Aangezien de beslissing om zich te bekeren een ingrijpende invloed heeft op een persoon en zijn familie en bovendien niet enkel inhoudt dat men toegelaten wordt in de nieuwe religieuze gemeenschap maar ook dat men zich afkeert van zijn oude geloof, kan verwacht worden dat verzoeker zijn bekering en zijn nieuwe religie uitvoerig kan toelichten, te meer gezien het beweerd risico op vervolging dat hiermee gepaard ging en de mate van vastberadenheid en opoffering dat dit met zich meebrengt. Verzoeker faalt hier echter. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan verzoekers geloofsovertuiging. Ten overvloede kan erop gewezen worden dat verzoeker die al ongeveer twee jaar in België verblijft, geen contact nam met de Ahmadiyya gemeenschap(en) en nog geen andere Ahmadi's kent.

3.3. Verzoekers beweringen rond *“de werkelijke gevaren die aanhangers van het Ahmadi geloof kennen in Bangladesh”* zijn niet nuttig nu verzoeker niet aantoont tot de Ahmadiyya gemeenschap te behoren. Verzoeker toont geen vervolging aan zodat ook de aangevoerde schending van artikel 57/7bis en 57/7ter niet gegrond zijn.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.5. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Bangladesh een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

3.7. Aangezien verzoekers echtgenote, niettegenstaande beide echtgenoten niet langer samen optreden, op verschillende adressen verblijven en andere advocaten hebben aangesproken, zich voorts geheel steunt op verzoekers asielmotieven wordt ook jegens haar een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK